

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA KARYKOWSKI PRZECIWKO POLSCE

(Skarga nr 653/12)

WYROK

STRASBURG

12 stycznia 2016 r.

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44 § 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Karykowski przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), Izba w składzie:

András Sajó, *Przewodniczący,*

Vincent A. De Gaetano,

Boštjan M. Zupančič,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Krzysztof Wojtyczek,

Egidijus Kūris,

Iulia Antoanella Motoc, *sędziowie,*

oraz Françoise Elens-Passos, *kanclerz sekcji,*

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 grudnia 2015 r.

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Podstawą sprawy jest skarga (nr 653/12) złożona przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, do Trybunału, zgodnie z Artykułem 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości ("Konwencja") przez polskiego obywatela, p. Dariusza Karykowskiego ("skarżący"), dnia 27 grudnia 2011 r.

2. Skarżącego, który otrzymał pomoc prawną, reprezentował p. T. Bąk, prawnik praktykujący w Szczecinie. Rząd Polski ("Rząd") reprezentował jej przedstawiciel, p. J. Chrzanowska, z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący zarzucił naruszenie Artykułu 3 Konwencji, w związku ze stosowaniem wobec niego statusu tzw. więźnia niebezpiecznego.

4. W dniu 7 lipca 2014 r., skarga w zakresie dotyczącym zarzutu naruszenia Artykułu 3 Konwencji została zakomunikowana Rządowi, natomiast w pozostałym zakresie uznano ją za niedopuszczalną zgodnie z Regulą 54 § 3 Regulaminu Trybunału.

STAN FAKTYCZNY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1966 r., przebywa w zakładzie penitencjarnym w Stargardzie Szczecińskim.

A. Postępowanie karne przeciwko skarżącemu

6. Skarżący jest recydywistą. Został aresztowany w nieokreślonej dacie w związku z zarzutami stosowania gróźb karalnych.. Został on następnie skazany za zarzucane mu czyny i wymierzono wobec niego karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Początkowo odbywał on karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w Nowogardzie, a następnie w Zakładzie Karnym w Goleniowie.

B. Nałożenie reżimu osadzonego tzw. niebezpiecznego

7. W dniu 7 września 2011 r. nastąpiło przeszukanie celi skarżącego. W trakcie przeszukania strażnicy znaleźli dokument o tytule „List protestacyjny” podpisany przez 135 więźniów. Więźniowie wyrażali w nim swój sprzeciw co do nadchodzących zmian w Kodeksie karnym wykonawczym, który miał wpłynąć przede wszystkim na możliwość robienia zakupów w trakcie widzeń. Władze skonfiskowały znalezione pismo.

8. Dnia 8 września 2010 r. Komisja Penitencjarna w Zakładzie Karnym w Nowogardzie zakwalifikowała skarżącego jako tzw. „osadzonego niebezpiecznego”. Komisja uznała, że skarżący był jednym z organizatorów planowanej akcji protestacyjnej w nowogardzkim Zakładzie Karnym, |w związku z czym konieczne było jego odizolowanie od pozostałych osadzonych.

9. Skarżący odwołał się od decyzji. Twierdził, że nie był organizatorem protestu, ale jednym ze 140 osadzonych, którzy podpisali znalezione pismo.

10. W dniu 29 października 2011 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił skargę skarżącego. Sąd uznał, że decyzję podjęto na mocy prawa.

11. W nieokreślonym dniu skarżącego przeniesiono do Zakładu Karnego w Goleniowie.

12. W dniu 6 grudnia 2011 r. Komisja Penitencjarna w Zakładzie Karnym w Goleniowie przedłużyła okres zakwalifikowania skarżącego jako tzw. „osadzonego niebezpiecznego”, podtrzymując, że skarżący stanowił poważne zagrożenie dla społeczności, w związku z czym powinien pozostawać osadzony w celi jednoosobowej. Skarżący odwołał się od tej decyzji.

13. W dniu 31 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał ją Komisji do ponownego rozpoznania .

Sąd uznał, iż wyłącznie pierwotna decyzja o nadaniu skarżącemu statusu tzw. „osadzonego niebezpiecznego” z dnia 8 września 2011 r. była uzasadniona. Kolejna decyzja z dnia 6 grudnia 2011 r. nie wskazywała na żadne nowe okoliczności uzasadniające dalsze stosowanie tego statusu, a jej uzasadnienie było niedostateczne. Sąd zauważył, że upłynęło kilka miesięcy od czasu, kiedy skarżący podpisał pismo z protestem i przypuszczenia

odnoszące się do zarzucanej planowanej zbiorowej demonstracji więźniów nie zostały potwierdzone.

14. Dnia 14 lutego 2012 r. Komisja Penitencjarna w Zakładzie Karnym w Goleniowie postanowiła znieść stosowany wobec skarżącego reżim tzw. „osadzonego niebezpiecznego”. Reżim tzw. „niebezpiecznego osadzonego” zastosowano w stosunku do skarżącego przez łączny okres pięciu miesięcy i siedmiu dni.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I STOSOWANA PRAKTYKA

15. Właściwe prawo krajowe i stosowana praktyka odnoszące się do stosowania wobec osadzonych reżimu tzw. „osadzonego niebezpiecznego”, przedstawione zostały w wyrokach Trybunału w sprawach *Piechowicz p. Polsce* (nr 20071/07 §§ 110-17, z dnia 17 kwietnia 2012r.) oraz *Horych p. Polsce* (nr 13621/08 §§ 49-56, z dnia 17 kwietnia 2012 r.).

16. Przepisy Kodeksu karnego wykonawczego, określające zakwalifikowanie osadzonych jako tzw. „osadzonych niebezpiecznych”, brzmią następująco:

Artykuł 88 § 3

„Skazany stwarzający poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu odbywa karę w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo tego zakładu.”

Artykuł 88a

“1. Skazany, o którym mowa w Artykule 88 § 3 odbywa karę w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego. O osadzeniu skazanego w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego zawiadamia się sędziego penitencjarnego.

2. Przy podjęciu i każdorazowej weryfikacji decyzji o uznaniu skazanego za stwarzającego poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu, uwzględnia się: właściwości i warunki osobiste skazanego, motywacje i sposób zachowania się przy popełnieniu przestępstwa oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, sposób zachowania się w trakcie pobytu w zakładzie karnym, stopień demoralizacji. Odnosi się to również do skazanego, który

(2a) podczas uprzedniego lub obecnego pozbawienia wolności stwarzał zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu karnego lub aresztu śledczego w ten sposób, że był organizatorem lub aktywnym uczestnikiem zbiorowego wystąpienia w zakładzie karnym lub areszcie śledczym...”

17. Artykuł 88b Kodeksu karnego wykonawczego zawiera szczegółowe uregulowania stosowane wobec osadzonych, zakwalifikowanych jako tzw. „osadzonych niebezpiecznych”. Są one identyczne z tymi, określonymi w Artykule 212b Kodeksu, mającymi zastosowanie wobec osób tymczasowo aresztowanych (patrz *Piechowicz*, wspomniany wyżej, § 106).

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 3 KONWENCJI

18. Skarżący zarzucił, iż bezprawnie został zakwalifikowany jako tzw. „osadzony niebezpieczny”, w związku z czym doznał poniżającego traktowania, sprzecznego z Artykułem 3 Konwencji, który brzmi następująco:

„Nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu.”

19. Rząd nie zgodził się z tymi zarzutami.

A. Dopuszczalność

20. Trybunał uznał, że skarga nie jest wyraźnie bezpodstawna, w rozumieniu Artykułu 35 § 3 (a) Konwencji. Uznał również, że nie jest niedopuszczalna na innych podstawach. W związku z tym musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum sprawy

1. Skarżący

21. Skarżący podniósł, że przedłużające się stosowanie reżimu tzw. osadzonego niebezpiecznego stanowiło naruszenie Artykułu 3 Konwencji. Jego zdaniem, nie było racjonalnych powodów stosowania tego statusu wobec niego. Kwestionował on stawiane mu zarzuty, iż był autorem „listu protestacyjnego” znalezionej przez władze. Skarżący był jedynie jednym z około 135 osadzonych, którzy podpisali list zaadresowany do Ministra Sprawiedliwości. Co więcej, w liście wyrażono krytykę więźniów odnośnie zmian legislacyjnych, co w żadnych okolicznościach nie powinno zostać uznane za stanowiące zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu karnego. Skarżący zaznaczył, że żadne akcje protestacyjne nie miały miejsca w miesiącach następujących po wydarzeniu, co dowodziło prawdziwości jego zapewnień.

22. Ponadto, skarżący zakwestionował zarzuty Rządu dotyczące jego złego zachowania podczas pobytu w zakładzie karnym i negatywnego wpływu na innych osadzonych. Odniósł się do opinii dotyczącej jego zachowania z dnia 17 października 2011r. przedstawionej przez Rząd, zgodnie z którą „skarżący zachowuje się odpowiednio wobec personelu więziennego i przestrzega reguł panujących w zakładzie karnym. Przed zastosowaniem wobec niego reżimu, otrzymywał nagrody za przykładowe zachowanie”.

23. Skarżący stwierdził, że przebywał w jednoosobowej celi. Odniósł się do przedłużającej się i nadmiernej izolacji od rodziny, świata zewnętrznego oraz od pozostałych osadzonych, a także do innych restrykcji, takich jak stosowanie tzw. „kajdan zespolonych”, rutynowych i codziennych kontroli osobistych połączonych z koniecznością rozebrania się, czy w końcu monitoringu celi (w tym kącika sanitarnego) za pośrednictwem kamer. Skarżący podkreślił, że wszystkie jego ruchy w celi podlegały ciągłej obserwacji. Za każdym razem, gdy opuszczał celę lub do niej wchodził, zazwyczaj kilka razy w ciągu dnia, był poddawany poniżającym i wyjątkowo wnikliwym kontrolom osobistym, przeprowadzanych przez co najmniej trzech strażników zakładu. Miał prawo do jednego samotnego spaceru na wyznaczonej powierzchni, pod wzmożoną obserwacją. Ponadto, przez miesiąc od dnia zastosowania wobec niego reżimu, nie miał dostępu do urządzeń elektronicznych, takich jak telewizor czy radio. Na koniec skarżył się, że nie miał możliwości kontaktu ze swoim psychiatrą.

2. Rząd

24. Rząd podkreślił, że w przedmiotowej sprawie, traktowanie będące przedmiotem skargi nie osiągnęło minimalnego poziomu dolegliwości, wymaganego dla stwierdzenia naruszenia Artykułu 3.

25. Rząd utrzymywał, że skarżącego zakwalifikowano jako osadzonego niebezpiecznego zgodnie z właściwymi przepisami prawa. Władze uznały, że skarżący planował akcję protestacyjną więźniów, przez co stanowił zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu karnego. Co więcej, władze uznały skarżącego za osobę, która miała negatywny wpływ na pozostałych osadzonych.

26. Po upływie trzech miesięcy władze sprawdziły czy stosowanie wobec skarżącego statusu tzw. „osadzonego niebezpiecznego” w dalszym ciągu było uzasadnione. Jak tylko komisja zauważyła poprawę w jego zachowaniu, zdecydowała o zniesieniu tego statusu. Nastąpiło to w dniu 14 lutego 2012 r., po pięciu miesiącach i siedmiu dniach. W tych okolicznościach Rząd uznał, że zastosowanie reżimu w stosunku do skarżącego było uzasadnione i niezbędne celem zapobieżenia ryzyku zakłóceń w zakładzie karnym dla zachowania bezpieczeństwa zakładu.

27. Rząd podkreślił, że stosowanie wobec skarżącego reżimu trwało przez bardzo krótki czas, w którym skarżący miał dostęp do odpowiednich bodźców i kontaktu z drugim człowiekiem. W szczególności miał możliwość uczestnictwa w zajęciach sportowych i kulturalnych, miał dostęp do biblioteki i mógł słuchać radia. W trakcie przedmiotowego okresu skarżący mógł kontaktować się z żoną i uczęszczać na sesje z psychologiem.

Rząd stwierdził, że sposób, w jaki traktowano skarżącego nie naruszał Artykułu 3 Konwencji. Wniósł o uznanie przez Trybunał, iż nie doszło do naruszenia tego przepisu.

3. Ocena Trybunału

(a) Zasady ogólne odnoszące się do orzecznictwa Trybunału

28. Właściwe zasady ogólne odnoszące się do orzecznictwa Trybunału podsumowano w wyrokach w sprawach *Piechowicz p. Polsce* (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, §§ 158-65) oraz *Horych p. Polsce* (*Horych*, cyt. wyżej, §§ 85-92).

(b) Zastosowanie powyższych zasad w przedmiotowej sprawie

29. Trybunał zauważył, że bezspornym jest fakt, że w okresie od 8 września 2011 r. do 14 lutego 2012 r., tj. przez okres pięciu miesięcy i siedmiu dni, skarżącego zakwalifikowano jako tzw. „osadzonego niebezpiecznego”, w związku z czym podlegał on surowym środkom bezpieczeństwa i różnorodnym ograniczeniom (patrz ustępy 8-15 powyżej). Główne aspekty reżimu podniesione przez skarżącego i określone poniżej, nie były kwestionowane przez Rząd. Szczegóły kluczowych aspektów stosowania reżimu tzw. osadzonego niebezpiecznego przeanalizowano dogłębnie również w wyroku *Piechowicz* (cyt. wyżej, § 166, z dalszymi odniesieniami).

30. Środki zastosowane w sprawie skarżącego obejmowały odosobnienie w specjalnej celi więziennej ze wzmożonymi środkami bezpieczeństwa, a także wzmożony monitoring poruszania się przez niego zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz zakładu karnego, co oznaczało, że skarżący musiał poruszać się w tzw. kajdanach zespolonych (kajdany na ręce i nogi połączone łańcuchem) każdorazowo, kiedy był zabierany poza swoją celę. Podjęte środki obejmowały jego odizolowanie od społeczności więziennej i ograniczenie kontaktów z rodziną. Co więcej, za każdym razem, gdy skarżący opuszczał celę bądź do niej powracał był poddawany rutynowej kontroli osobistej połączonej z obowiązkiem rozebrania się - dokładna inspekcja ciała i odzieży, w trakcie której musiał rozebrać się do naga i zrobić głęboki przysiad w celu sprawdzenia odbytu. Co więcej, jego cela, w tym znajdujący się w niej kącik sanitarny podlegały ciągłemu monitoringowi za pośrednictwem sieci kamer przemysłowych (patrz ustęp 23 powyżej).

Rząd nie kwestionował tych zarzutów. Podkreślił natomiast, że skarżący miał dostęp do różnych obiektów w więzieniu, w tym do biblioteki. Co więcej, wskazał, że skarżący miał prawo do kontaktu z żoną, jednocześnie jednak nie wskazując czy w ogóle takie widzenia miały miejsce w przedmiotowym okresie (patrz ustęp 27 powyżej).

31. Strony kwestionowały fakt, czy niekorzystne konsekwencje zastosowania powyższych środków wobec skarżącego były na tyle dolegliwe, by osiągnąć minimalny poziom surowości niezbędny dla stwierdzenia naruszenia Artykułu 3 Konwencji.

32. Po pierwsze Trybunał zauważył, że fakty w przedmiotowej sprawie różnią się od tych w wiodących sprawach *Piechowicz* i *Horych*, gdzie reżim tzw. „niebezpiecznego osadzonego” zastosowano w oparciu o Artykuł 212a § 3 Kodeksu karnego wykonawczego, który przewiduje ściśle i jednoznaczne przesłanki nadania statusu tzw. „osadzonego niebezpiecznego” w sprawach, w których zarzuty stawiane osobie tymczasowo aresztowanej były szczególnie poważnej natury (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, §§ 105 i 177).

33. W przedmiotowej sprawie, władze oparły swoją decyzję z dnia 8 września 2011 r. o zakwalifikowaniu skarżącego jako tzw. „osadzonego niebezpiecznego” na tej podstawie, że ujawniono w jego celi „list protestacyjny” podpisany przez 135 więźniów, krytykujący zmiany w Kodeksie karnym wykonawczym. List był zaadresowany do Ministra Sprawiedliwości, a władze założyły, że osadzeni mogliby zorganizować zbiorową akcję protestacyjną po wejściu w życie nowych przepisów. Podstawą prawną dla zastosowania reżimu był Artykuł 88a § 2 (2a) Kodeksu karnego wykonawczego (patrz ustępy 7 i 16 powyżej).

Uzasadnienie decyzji komisji penitencjarnej zakładu karnego z dnia 8 września i 6 grudnia 2011 r., było krótkie i opierało się wyłącznie na zagrożeniu dla bezpieczeństwa jednostki penitencjarnej w związku z domniemaną akcją protestacyjną. Trybunał uznał za niepotwierdzone twierdzenia Rządu, iż władze oparły swoje decyzje na negatywnym wpływie skarżącego na innych osadzonych, oraz jego ogólnego złego zachowania w zakładzie karnym.

W tych okolicznościach, Trybunał miał wątpliwości, czy wprowadzenie bezkrytycznie przez władze wobec skarżącego wszystkich rygorów przewidzianych dla osadzonych zakwalifikowanych jako tzw. „osadzonych niebezpiecznych” było niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa zakładu.

34. Trybunał zważył, iż reżim tzw. „niebezpiecznego osadzonego” był stosowany wobec skarżącego przez łączny okres pięciu miesięcy i siedmiu dni. Pomimo tego wydaje się, że w okresie, w którym skarżący znajdował się w pojedynczej celi w specjalnym oddziale zamkniętym odseparowanym od pozostałej części więzienia, nie został on całkowicie pozbawiony bodźców zmysłowych, ani też nie został podany całkowitej izolacji społecznej. Rząd podkreślił, że skarżący miał prawo odwiedzać bibliotekę oraz inne obiekty na terenie więzienia, a także kontaktować się z żoną. Brak było dowodów potwierdzających, że skarżący rzeczywiście korzystał z jakiegokolwiek formy psychicznej czy fizycznej stymulacji, za wyjątkiem codziennego i samotnego spaceru z obrębie wydzielonej powierzchni.

35. W sprawie *Piechowicz* Trybunał zakwestionował, by trwale, rutynowe i bezkrytyczne stosowanie pełnego katalogu środków dostępnych dla władzy w ramach statusu tzw. „osadzonego niebezpiecznego” było niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa zakładu karnego i zgodne z Artykułem 3 Konwencji. (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 170). Również

w okolicznościach niniejszej sprawy Trybunał nie był przekonany o konieczności stosowania wobec skarżącego kajdan w każdej sytuacji. (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 174).

36. Trybunał miał jeszcze większe wątpliwości co do dogłębnych kontroli osobistych, którym poddawany był skarżący codziennie bądź nawet kilka razy dziennie, każdorazowo kiedy opuszczał bądź powracał do swojej celi. Kontrole osobiste połączone z obowiązkiem rozebrania się przeprowadzane były rutynowo i nie były powiązane z żadnymi względami bezpieczeństwa, ani też ze szczególnym podejrzeniem wynikającym z zachowania się skarżącego.

Trybunał zaznaczył już w sprawie *Piechowicz*, że o ile kontrole osobiste połączone z obowiązkiem rozebrania się mogą być konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa w zakładzie karnym lub zapobieżenia zakłóceniom bądź popełnieniu przestępstwa, to argumenty Rządu okazały się niewystarczająco przekonujące, iż te systematyczne, uciążliwe i wyjątkowo krępujące przeszukania, przeprowadzane wobec skarżącego codziennie lub kilka razy dziennie, były niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa w zakładzie karnym (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 176).

37. Biorąc pod uwagę fakt, że wobec skarżącego zastosowano już kilka innych surowych środków nadzoru, a także że władze nie opierały się na konkretnych czy przekonujących wymaganiach bezpieczeństwa, Trybunał uznał, że praktyka codziennych kontroli osobistych połączonych z obowiązkiem rozebrania się do naga, stosowana wobec skarżącego przez ponad pięć miesięcy, musiała wywołać u niego uczucie poniżenia, cierpienia i nagromadzenia bólu, które przekraczało nieuniknione cierpienie i upokorzenie wynikające z wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności (patrz *Horych*, cyt. wyżej, § 101, i *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 176).

38. Na koniec, Trybunał zaznaczył, że komisja, podejmując decyzję z dnia 6 grudnia 2011 r., o przedłużeniu zakwalifikowania skarżącego jako tzw. „osadzonego niebezpiecznego”, nie przedstawiła żadnych nowych powodów swej decyzji niż te, wskazane trzy miesiące wcześniej. Brak nowego uzasadnienia dla przedłużenia reżimu spotkał się z krytyką Sądu Rejonowego w Szczecinie¹ który uchylił decyzję z dnia 6 grudnia 2011 r., i przekazał sprawę komisji do ponownego rozpoznania (patrz paragraf 14 powyżej). Trybunał zauważył już, że władze przedłużając reżim, faktycznie nie miały obowiązku wzięcia pod uwagę zmiany sytuacji osobistej skarżącego, w szczególności wpływu ciągłego zastosowania kwestionowanych środków (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 177).

Trybunał wskazał również, że w przedmiotowej sprawie władzom nie udało się właściwie umotywić decyzji o przedłużeniu zakwalifikowania skarżącego jako tzw. „osadzonego niebezpiecznego”, a procedura

¹ W treści wyroku błędnie wskazano Sąd Rejonowy. W rzeczywistości rozstrzygnięcie wydał Sąd Okręgowy w Szczecinie (uwaga Ministerstwa Sprawiedliwości).

weryfikacji statusu tzw. „osadzonego niebezpiecznego” stanowiła czystą formalność i ograniczyła się do powtórzenia tych samych podstaw.

39. Podsumowując, biorąc pod uwagę kumulatywny wpływ stosowania reżimu tzw. „osadzonego niebezpiecznego” wobec skarżącego, Trybunał uznał, że władze nie przedstawiły wystarczających i właściwych powodów, które w okolicznościach przedmiotowej sprawy uzasadniały surowość podjętych środków. W szczególności, władze nie zdołały dowieść, że kwestionowane środki były w całości konieczne dla osiągnięcia prawnie uzasadnionego celu związanego z zapewnieniem bezpieczeństwa w zakładzie karnym.

40. W związku z tym nastąpiło naruszenie Artykułu 3 Konwencji.

II. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

41. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

“Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

42. Skarżący domagał się kwoty 8.000 euro (EUR) w ramach zadośćuczynienia za szkodę niematerialną.

43. Rząd twierdził, że żądanie było wygórowane.

44. Trybunał przyznał skarżącemu 5.000 EUR z tytułu doznanej szkody niematerialnej.

B. Koszty i wydatki

45. Skarżący, który otrzymał pomoc prawną od Rady Europy w związku z występowaniem w niniejszej sprawie, nie sformułował żądania w zakresie kosztów i wydatków.

C. Odsetki za zwłokę

46. Trybunał uznał za właściwe, aby właściwe odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ, TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE,

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że nastąpiło naruszenie Artykułu 3 Konwencji;
3. *Stwierdza, że*
 - (a) pozwane państwo ma zapłacić skarżącemu w terminie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku zgodnie z Artykułem 44 § 2 Konwencji kwotę 5.000 euro (pięć tysięcy euro) tytułem poniesionej szkody niematerialnej, powiększoną o wszelkie podatki, którymi skarżący może zostać obciążony z tego tytułu, przeliczoną na walutę polską według kursu obowiązującego w dniu wydania wyroku;
 - (b) po upływie powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty, winny zostać naliczone od wymienionej kwoty obowiązujące w tym okresie odsetki zwykle według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o trzy punkty procentowe;
4. *Oddala* żądanie skarżącego w pozostałym zakresie dotyczącym słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim oraz ogłoszono pisemnie dnia 12 lutego 2016 r., zgodnie z Regulą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Françoise Elens-Passos
Kanclerz Sekcji

András Sajó
Przewodniczący